

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. София, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София Б. Ас. Д.
като разгледа докладваното от Десислав Любомиров Наказателно дело за възобновяване № 20221000600075 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 424, ал.1 вр. с чл. 422, ал.1, т.5 от НПК.

Постъпило е искане от адвокат А. К. А. от САК, служебен защитник на осъдения С. Г. В., за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 2480/2020г. СГС, в хода на което с решение № 260089 от 09.02.2021г е изменена присъда от 19.10.2015г. постановена по НОХД № 11325/2013г. по описа на Софийски районен съд. С присъдата С. Г. В. е призната за виновна за това, че на неустановена дата за времето от 29.03.2012г. до 05.04.2012г., в гр.София, на бензиностанция в ж.к.“Люлин“, срещу кв.“Филиповци“, на Околовръстния път противозаконно е присвоила чужда движима вещ — лек автомобил марка „Мерцедес“ Ц 220 Л, тъмно син на цвят, с ЛК № *** на стойност 3 600,00 (три хиляди и шестотин) лева, която пазела, собственост на Н. Н. В. (съгл. Пълномощно с рег.№ 1576/ 22.04.2010г. на нотариус № 447 с район на действие гр.София), поради което на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.54, ал.1 от НК ѝ е наложено наказание „Лишаване от свобода“ срок от 3 (три) месеца, чието изпълнение на

основание чл. 66, ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от 3 (три) години. С решение № 260089 от 09.02.2021г. по ВНОХД № 2480/2020г. СГС, НО, XII въззивен състав, е изменил присъда от 19.10.2015г. по НОХД № 11325/2013г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102 състав в частта относно правното основание за неговата индивидуализация, като вместо на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.54, ал.1 от НК определил същото на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, по повдигнатото ѝ обвинение, като е потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

Твърди се, че двата съдебни акта на двете съдебни инстанции са постановени в нарушение на закона, при съществено противоречие на процесуалните правила, при което наложеното наказание е явно несправедливо по смисъла на чл.348 ал.1 т.1 , т.2 и т.3 от НПК. Въззивният съд едностранно и съвсем безкритично бил възприел изводите на първоинстанционния съд, ангажиращи наказателната отговорност на осъдената. Оценката на доказателствата била неправилна. Нямаło категорични доказателства, които да обосновават извода, че подзащитната ми С. Г. В. е участвала в инкриминираното деяние, за което ѝ е повдигнато обвинение.

Иска се възобновяване на наказателното производство на основание чл.422, ал.1, т.5, вр. чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК, отмяна влязлата в сила присъда от 19.10.2015г. постановена по НОХД № 11325/2013г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102 състав. Алтернативно се иска изменение на присъдата, като се замени наказанието „Лишаване от свобода“,.

В съдебно заседание искането за възобновяване на наказателното производство се поддържа, като защитникът моли същото да бъде уважено. Счита че искането е депозирано в срок и подлежи на разглеждане. Основните съображения касаят това, че въззивната инстанция се десезирала, като в своето решение буквално преписала мотивите на първоинстанционния съд без да разгледа делото по същество.

Осъдената В. поддържа казаното от защитника.

Прокурорът счита искането за възобновяване на наказателното производство за неоснователно и моли да бъде оставено без уважение. Не били изтъкнати други основания, с изключение на едно - единствено, а именно дословен препис на мотивите от СГС на мотивите на присъдата на

Районния съд. Извън това основание не били посочени други основания, които да бъдат подложени на коментар в настоящето производство от страна на прокуратурата. След запознаване с материалите на проведените производства в СРС и СГС прокурорът счита, че не е налице нито едно от основанията посочени в чл. 348 от НПК. Не се установявало да е допуснато нарушение на закона или да е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Счита, че наложеното наказание на осъдената, което е потвърдено от втората инстанция, не се явява явно несправедливо. То било съобразено по размер с престъплението, за което е осъдена и неговото изпълнение правилно отложено предвид младата възраст на осъдената..

Софийският апелативен съд, след като обсъди искането на осъдения Т., съображенията развити устно в съдебно заседание, и извърши проверка в рамките на изтъкнатите основания по [чл.422](#), ал.1, т.5 от НПК за възобновяване на делото, намира следното:

Искането на осъдения за отмяна по реда на възобновяването на влезли в сила съдебни актове, които не са проверени по касационен и процесуално допустимо. Въпреки, че към момента на подаването му, лицето от което е изхождало не е имало представителна власт, с оглед изявленията на осъдената пред съда, че поддържа искането депозирано в последния ден от срока по [чл. 423, ал. 1 от НПК](#) , съдът приема, че искането е постъпило в САС в законоустановения срок. .

Разгледано по същество искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

С присъда от 19.10.2015г. постановена по НОХД № 11325/2013г. по описа на Софийски районен съд С. Г. В. е призната за виновна за това, че на неустановена дата за времето от 29.03.2012г. до 05.04.2012г., в гр.София, на бензиностанция в ж.к.“Люлин“, срещу кв.“Филиповци“, на Околовръстния път противозаконно е присвоила чужда движима вещ — лек автомобил марка „Мерцедес“ Ц 220 Л, тъмно син на цвят, с ЛК № *** на стойност 3 600,00 (три хиляди и шестотин) лева, която пазела, собственост на Н. Н. В. (съгл. Пълномощно с рег.№ 1576/ 22.04.2010г. на нотариус № 447 с район на действие гр.София), поради което на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.54, ал.1 от НК ѝ е наложено наказание „Лишаване от свобода“ срок от 3 (три) месеца, чието изпълнение на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложено с

изпитателен срок от 3 (три) години. С решение № 260089 от 09.02.2021г. по ВНОХД № 2480/2020г. СГС, НО, XII въззивен състав, е изменил присъдата в частта относно правното основание за неговата индивидуализация, като вместо на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.54, ал.1 от НК определил същото на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК, по повдигнатото ѝ обвинение, като е потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

САС приема, че съдебните инстанции са спазили процесуалните правила гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение и са предприели всички мерки за разкриване на обективната истина по делото. Не се констатира допуснато от съдебните състави игнориране, изопачено или превратно тълкуване на доказателствени източници. Фактическите положения, установени от инстанциите по същество са залегнали в мотивите на присъдата и в нужната степен задълбочено и аналитично в решението, с което е потвърдена тя. Неоснователно е твърдението на защитника, че въззивната инстанция „в своето решение буквално преписала мотивите на първоинстанционния съд без да разгледа делото по същество“. Въззивният съд в мотивите към решението е посочил, че след като е анализирал събраните по делото доказателства не е установил възможност да направи съществено различни изводи относно фактите по делото и е споделил фактическите изводи на първоинстанционния съд. С оглед на това в значителна част от приетите за установени фактически положения действително се наблюдава съвпадение между актовете на двете инстанции. Апелативният съд констатира, че съдебните състави са изпълнили задълженията си като инстанции по фактите, да изследват, проверят и анализират доказателствената съвкупност, събрана за изясняване именно на факти от предметния обхват на чл.102 от НПК, събрали са възможния обем от доказателства и не са допуснали нарушение на задължението си да вземат всички мерки за разкриване на обективната истина. Въззивният съд е извършил на основание чл.314, ал.1, вр. чл.313 НПК цялостна и задълбочена служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, като законосъобразно не е констатирал наличие на основания, налагащи неговата отмяна, а само такива относно изменението на основанията за налагане на наказанието, като вместо на основание чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.54, ал.1 от НК определил същото на основание

чл.206, ал.1, предл.1 от НК, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК.

Изложеното в искането за възобновяване на наказателното производство оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание също е неоснователно. Въззивната инстанция е отчела релевантните за индивидуализацията на наказанието обстоятелства, като е спазила принципа за неговата законоустановеност. Оценъчната дейност на въззивния съдебен състав за фактическите обстоятелства от значение за правилната индивидуализация на наказанието е протекла при съобразяване с принципите за целесъобразност, справедливост и хуманност при отмерване на конкретно определеното по размер и начин на изтърпяване наказание. Правилно е прието от въззивната инстанция, че при отчетените смекчаващи обстоятелства и при продължителността на наказателното производство надхвърляща разумния срок, е налице изключителност, налагаща да бъде приложена разпоредбата на чл.55 НК а не тази на чл.54 от НК, както незаконосъобразно е сторил това първоинстанционния съд. С оглед на изложеното настоящият съдебен състав приема, че рационално е наложен минимумът на наказанието лишаване от свобода определен в Общата част на Наказателния кодекс. При предвидения специален минимум на наказанието лишаване от свобода, в редакцията на чл.206, ал.1 от НК, действала към момента на извършване на престъплението, искането на защитника за налагане на по-леко наказание от отмереното от въззивния съд е в противоречие с материално правните предпоставки визирани в чл.55, ал.1 от НК.

Индивидуалната степен на обществена опасност на осъдената В. не е отчетена от инстанциите по същество като висока, поради което е правилен изводът за липса на необходимост тя да бъде изолирана от обществото. Приложението на чл.66, ал.1 НК със срок на отлагане на изпълнението на наказанието от три години е съответно на целите и на специалната превенция.

С оглед на това САС намира, че наложеното на осъдения наказание не е явно несправедливо от гледна точка на осъденото лице. Не е била надценена обществената опасност на същото, а отчетените смекчаващи обстоятелства са дали основание на въззивният съд да приеме, че наказанието лишаване от свобода следва да бъде отмерено под минималния предвиден размер за съответното престъпление, във възможния минимален размер за наказанието

лишаване от свобода..

САС приема, че няма основание за смекчаване на наложената санкция и в това отношение искането също се явява неоснователно и следва да бъде оставено без уважение. При приетата правна квалификация предвиждаща специален минимум на наказанието лишаване от свобода и основаниято за налагане на такова-чл.55, ал.1, т.1 от НК, е невъзможно определянето на по-леко по вид наказание.

Мотивиран така и на основание чл.424, ал.1 от НПК Софийският апелативен съд, пети състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдената С. Г. В. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 2480/2020г. по описа на СГС, в хода на което с решение № 260089 от 09.02.2021г е изменена присъда от 19.10.2015г. постановена по НОХД № 11325/2013г. по описа на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____